

Nejžhavější novinky i vzpomínky na časy dávno minulé

(zhruba před týdnem)

přináší
pozimní a předjarní 2. číslo
ročníku 2012/2013

časopisu moderního cool pubertáka

Dřevák

Jaro se blíží,
slunce se směje.
V „Nebíčku“
kvetou orchideje.

Neva, že rostou
trochu nakřivo,
hlavně jim nalijte
řádné hnojivo.

Vzpomínky na zimu

... a že letos byla! Jako z pohádky. Sněhová peřina nám „zalehla celý dvůr“ na dost dlouho, a tak jsme si mohli protáhnout svaly. Aspoň jsme se zahřáli, než jsme bafli boby, saně nebo lyže a vydali se na nějaký vhodný svah.

Žanda Václavíková: Zaječí zima

Sněhu bylo letos až až

Jednou v pátek jsme šli se spolužáky ze školy a vtom jsme zahlédli paní ředitelku s lopatou, jak jde hledat své Suzuki pod hromadou sněhu. Koukali jsme, jak tam tak marně kolem sebe máchala tím nástrojem a pak jsme si řekli, aby na to nebyla sama a taky abychom si zase trochu šplhli, že jí nabídneme pomoc. Paní ředitelka naši přijala s radostí a úsměvem, a tak jsme se ujali lopaty, smetáčku a někteří i samotných rukou a začali jsme odklízet sněh. Byli jsme skvělý tým a pěkně nám to šlo od ruky, a tak jsme byli za chvíli hotoví. Ještě jsme jí od sněhu utřeli šneka na zadních dveřích a mohla vyrazit.

A když už jsme měli tu lopatu a sněhu bylo všude dost a dost, dostali jsme nápad. Co kdybychom panu učiteli zahrabali jeho nového Peugeot? Nakonec jsme to ale neudělali, protože Peugeot je přece jen mnohem větší než Suzuki Swift a my už jsme byli dost nadření z vykopávání jednoho vozidla.

Zdeňka Pokorný

Do Japonska

Těsně před jarními prázdninami jsme se vypravili s rodinou Márových do dalekého Japonska.

Jirka Mára, který se pohybuje na vozíčku, procestoval skoro celý svět a nás vzal s sebou do Země vycházejícího slunce, jak se Japonsku říká, protože leží na východě.

Nejvíce nás zaujal - a Márovi, kteří mají své zkušenosti z přednášek, se tomu nedivili - japonský záchod. To musí být paráda - vyhřívané prkénko a vůně! Z japonských jídel bychom ale asi nepřibrali, protože syrovými rybami a mořskými řasami by se přecpával asi málokdo. A mořský ježek, který chutná jako ... ani pomyslet se nám nechce jako co! Brrr, ne, ne, řízek jako sloní ucho je přece jen lepší, ať si říká, kdo chce, co chce.

KN

Lyžařský výcvik

Letos nám počasí a paní učitelka umožnili, abychom mohli jet na lyžák. V počtu 30 žáků v čele s paními učitelkami Jakubálovou a Číhalovou a instruktorem Karlem.

Autobusem nás vozil pan řidič, který se s námi také zapojil do lyžování. Líbilo se nám, že naše lyžování natáčel, a cestou nám pouštěl v televizi, jak jsme sebou třískali o sněh.

Počasí se na nás letos vyřádilo. Hlavně v pátek to mrzlo, foukalo i sněžilo, prostě zima jako když vyšije. Sjezdovka na Rusavě byla výborná, lepší než loni na Trojáku. Byli tam moc hodní lidé, hlavně pan vedoucí. Denně nám uvařili čaj a dávali oplatky.

Každý si mohl vyzkoušet slalom, jízdu mezi brankami na čas. Výhrami v závodě byly poháry. Na ty jsme většinou svou jízdou nedosáhli, ale velkou čokoládu jsme dostali všichni.

Nejrychlejší kluci byli Adam Tellingner, Martin Lichnovský a Dan Mikeška.

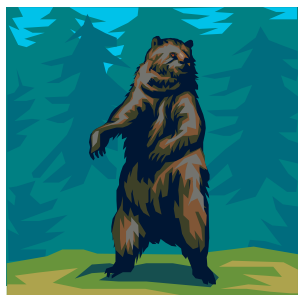
Mezi děvčaty kralovaly Julie Roubalíková, Patricie Pechová a Aneta Večeřová.

Všem se nám na kurzu moc líbilo. Příští rok se těšíme, že se zase pojede.

*David Foukal, 7. třída,
a Martin Bednařík, 6. třída*

Vodění medvěda školou

Byl masopust a naše třída měla letos vodit medvěda po škole. Já sem měl samozřejmě jako vždy nejlepší job, jelikož jsem dělal medvěda. Samovi se jako vždy do ničeho nechtělo, a tak jsem mu řekl, ať to celé fotí.

Nadešel ten slavný den, kdy mě měli vodit, a Sam mi volal v 7:45, jestli spím, a když nespím, tak jestli mám štětku do komína, že měl donést on, ale když ji jeho děda Karlos bral, tak zahučel do komína aji se štětkou. Tak přišel na řadu můj „děda Lebeda,“ který štětku má, ale samozřejmě měl plno keců o tom, jak je nová, že stála 500

korun a ať ju opatruju. Došel jsem do školy se štětkou, která byla větší než Vlast'a, a když to paní učitelka viděla, poslal mě radši zpátky, ať ji dědovi vrátím, že bychom se s tím ve třídě nestočili. Sam musel taky domů, aby donesl kožich, který mu paní učitelka půjčila, když dělal čerta. Hledal to tam asi půl hodiny, a když ho konečně našel a ukázal paní ředitelce, tak řekla, že její není, takže jsme jí moc nepomohli.

Další hřebík do její rakve byl, když Tom donesl tu svou bambitku, a tvrdil celou dobu, že to je jenom kuličkovka. Když to paní ředitelka uviděla, chytla se za hlavu a řekla, že nemůže se vzduchovkou mezi děti, kór na první stupeň, a on se bránil, že to není vzduchovka, ale flusbrok.

Potom jsme se měli dostat do kostýmů. Sam mě ládoval do medvědího kožuchu, a když mě tam konečně dostal, zjistili jsme, že je tam díra, že by ňou projel na kole. Tak nám paní ředitelka dala sichrajku, ať mi kostým Sam nějak připevní. Přišpendlil všechno ke všemu tak, že jsem měl jedním tahem spojenou nohavicu s ponožkou a trenkama dohromady. A aby toho nebylo málo, tak když jsme přišli do první třídy, nejen že jsme zjistili, že medvěd neumí tančit jak medvěd, ale ani pěvecký sbor neumí zpívat. Tak si paní učitelka odzpívala skoro celý první masopust sama. Ještě že jsme nemuseli jít do školky, jinak by se nám v dědině smáli už úplně všichni.

Vít Michálek

Oblíbený zvyk je Masopust. U nás se drží tradice, a tak po vesnici se chodilo o víkendu a tak jsme si řekli, že ve škole to musíme taky dodržet. Tak pár našich lidí z třídy řekli, že tradičně zorganizují Masopust pro celou školu. Sehnali jsme a vyrobili si masky pod velením paní ředitelky a v úterý se šlo na to. Vzali jsme to od první třídy až po devátou. U malých to bylo super, ale u těch starších mi bylo trapně a začal jsem se strašně potit. Byl to fajn zážitek a všichni si to užili. Nejlepší bylo, že nás na prvním stupni pohostili sladkostmi. No a na příští rok přenecháme Masopust další třídě, ať se pobaví. Je to suprový zážitek a myslím, že by to chtělo víc podobných tradic, abychom zahnali nudu.

Vlast'a Panák

Poznámka šéfredaktorky: To, čemu Vlastimil říká nuda, my říkáme vyučování! On by „myslivec“ byl samá sranda a učení nic!

Vodění medvěda obcí

Letošní masopust připadl na sobotu 9. února. Tak jako v minulých letech, tak i letos uspořádal Sbor dobrovolných hasičů průvod masopustních masek naším městečkem. Protože celá naše rodina k tomuto spolku patří, všichni jsme se tohoto průvodu zúčastnili. Spolu s ostatními jsme se sešli před devátou hodinou u hasičské zbrojnice. Bylo nás asi třicet, filmové postavy,

klauni, čarodějnice, Mr. Bean, včelka Mája, Pat a Mat, gejši, prasátko, kudlanka, chameleoni, Šmoulinka, upír, řezník samozřejmě medvěd a jeho medvěďář, dále tam byl duch, kráva, kovbojka (vlastně to byl muž v ženských šatech) a to je asi vše...

Obcházeli jsme postupně ulice celého městečka, dostávali jsme spoustu koblihů, chlebičků, vybírali jsme peníze do kasiček. Chtěli jsme i vybírat mýtné na silnici, mnoho aut ale nezastavilo.

Medvěd tancoval o sto šest u každého domu s hospodynkami a babičkami. Já jsem byl v masce malého klauna a měl jsem funkci zvonění u dveří a nošení kasičky.

Julie Roubalíková: Masopustní rej

Ladislav Roubalík, mladý hasič

Malá školní archeologie

Ve škole máme skoro všechny tabule nové, keramické. Protože ty staré tabule byly na svých místech už pěknou řádku let, byli jsme zvědaví, jak to v nich vypadá. Odmontování své tabule se zúčastnili všichni zvědaví třetíáci. Co za tabulí našli?

Silvinka: My jsme tam našli celé vodové barvičky, ne jen tak jenom barvy, ale úplně celou krabičku! Potom tam byly dva krásné hopíky a hned jsme si zahopíkovali.

Luke: Vytáhli jsme i jednoho hakisáka!

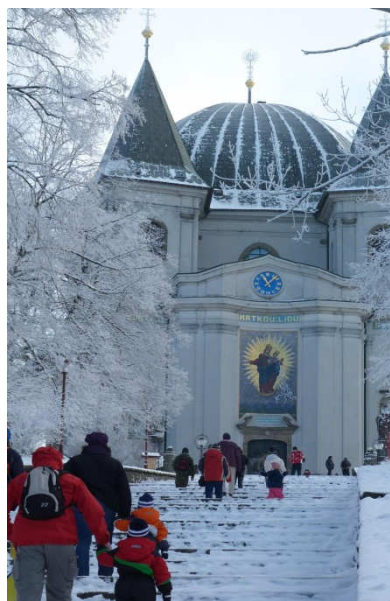
Silvinka: A byly tam taky pérka, takové pružinky jako do prűpisek, ale mnohem větší. To byla záhada, protože nevíme, na co jsou dobré. A taky jsme našli štětce do vűtvarky.

A my jsme si mysleli, že práce archeologů je nudná! Ale paní ředitelka se smála, že kdysi ve školním archivu našli ještě starší věci - třeba psací stroj sedmdesát let starý nebo lékárničku ještě z války i s prášky na hlavu.

Škoda, že za tabulí nemůžeme najít třeba egyptskou mumii nebo třeba pirátský poklad.

Jak poznáme, že přichází jaro? Jednak nastanou jarní prázdniny, a taky se hraje hokejová liga.

Prázdninové radovánky se sladkou tečkou

Na začátku jarních prázdnin jsme se s bratrance vydati na naši každoroční akci, vyjížďku na sv. Hostýn. Vyjeli jsme autobusem až nahoru. Tam byla mlha, že nešlo vidět na jeden metr. Dali jsme si oběd na Ovčárně. Ten stál tolik, že na autobus zpátky jsme neměli. Naštěstí byly po ruce rozkladatelné saně. Ale to byla jiná jízda! Ještě před cestou jsme se šli do kostela pomodlit. Zrovna byla mše a za tu dobu nám nějak vyhládlo, tak jsme si koupili párek v rohlíku. Sytí a spokojení jsme se vydali na cestu. Nejprve to nechtělo jet, ale pak se sáně rozjely až moc. Cesta byla plná komplikací vzhledem k tomu, že jsme měli jen jedny saně. Musel jsem se postavit za bratrance, ovšem zase bylo těžké se udržet. Furt jsem padal, a abych nespádl sám, tak jsem ho stihl shodit taky, aby mi neujel. Neměli jsme ani oteplováky, jen rifle, takže jsme byli promočení na kost. Když nás omrzela pomalá jízda, zkusili jsme sjezd z většího kopce. První jel bratranec, ujel kousek a spadl. Pak

jsem na to sedl já, větší soudek, a on mě žduchl. Po ďábelské jízdě jsem narazil do stromu a něco křuplo. Rozbil mu saně, ale naštěstí jen jednu šprušli. Sáně byly stále jízdy schopné, tak jsme se vydali dolů. Tam jsme si řekli, že by bylo dobré sjet ještě jednou, než pojede autobus. Jak jsme tak lezli zpět na kopec, potkali jsme autobus, jak odjíždí ze zastávky. Celí promrzlí až na kost jsme museli pešky šlapat až k bratrance babičce, kde na nás čekaly čerstvě usmažené koblížky.

Sam Kojecký, foto emikes

Vteřiny před smrtí

Prázdniny bývají nejlepší část roku. Je jedno, jaké jsou. Ať už letní, jarní nebo velikonoční. Vždycky prožijete něco nezapomenutelného a vždycky se vám těžko sžívá s pocitem, že už je po nich! Tyhle prázdniny se zdály nejhorší na celém světě!!! V pátek jsem přišla ze školy, strašně mě bolelo v krku, a když babička přiložila ruku na mé čelo, řekla tuhle osudovou větu mých pokažených prázdnin: „Změř se, určitě máš teplotu, snad tam paní doktorka ještě je!“

Jistěže tam byla. Předepsala mi nějaké léčící roztoky, spreje do nosu, paralen, ibalgin a další omamné látky! Když jsme přišly s babičkou domů, vyvalila jsem se na gauč, přikryla se dekou a nerušeně jsem se dívala na slovenský seriál Susedia. Pátek a sobota probíhaly celkem v klidu. Jen jsem sem tam měla zvýšenou teplotu. Ale v neděli ráno jsem se vzbudila v šest ráno a nemohla jsem slézt skoro z postele. Zavolať jsem mamku, která mi celá rozespalá přinesla teploměr, na kterém jsme po chvíli zjistily, že mám 39,4 Celsiů, horečka jako hrom.

Maminka se okamžitě probrala a já jsem mezitím došla k televizi, kde jsem zase usnula. Když jsem se v deset hodin zase vzbudila, moji milovaní rodiče se rozhodli mi udělat léčící zábal na nohy. Radši jsem ani nechtěla vědět, jak to dělali, jen jsem zaslechla velice příšernou větu: „Hlavně aby jí to nespálilo nohy.“ Tak a to jsem zbystřila! Mamka mě uklidňovala, ať se ničeho nebojím, ale já jsem jí na to řekla, že až mě budete vozit na vozíčku a já nebudu moct chodit, tak už bude pozdě!

Po hnusně pálivém zábalu, který mě stejně ani nevyléčil, přišla babička s opět velice LÉČIVÝM čajem! Fůj!..blé... Když si na to vzpomenu, tak se mi chce zvracet. Asi půl hodiny to do mě cpala! Připadala jsem si jako tříletá. Říkala něco, jako že ona vypije půlku a já druhou nebo že je to dobrý a ať si dám za maminku, za tatínka a za ségru, která se mi za rohem ledničky smála! Chtělo se mi brečet a říkala jsem si, že stejně umřu, tak ať mi dají pokoj se zázračnými léčivými věcmi.

Nakonec jsem přežila i neděli, i celý prázdninový týden. Ale už nikdy nechci zažít rodičovský zázračný zábal, babiččin léčivý lektvar a ani vysmátou ségru, co přišla z venku a říká: „Vendulko! Neumírej. Vždyť jsi ještě mladá! A až umřeš, můžu potom spát na tvé posteli?“

Venda Mizerová

Adéla Zmeškalová: MOJE JARNÍ PRÁZDNINY

Prázdniny jsou podle mě nejlepší věc na světě. Ano! Je to tak. Měla bych sice podle pokynů paní šéfové (paní ředitelky) psát o tom, co jsem zajímavého prožila, ale já jsem nic zvláštního nedělala. A to je na těch prázdninách nejlepší.

Začalo to úplně obyčejným pondělím. Měla jsem jet sice do Bystřice do výtvarky, oni tam totiž prázdniny neměli, ale k mému štěstí byla moje spoluvýtvarnice Venda nemocná. Samozřejmě jsem tam mohla jet sama, ale to by mě cestou někdo sebral. Sice nevím, co by se mnou dělal, ale co kdyby. Prožila jsem v pondělí velké „dobrodružství,“ a to na gauči babičky, u které jsme se s bráchou hlídali.

V úterý dobrodružstvo pokračovalo. Dopoledne jsem nic nedělala, no až teda na občasné obrácení nebo změnu ležící polohy. Pak ale bylo odpoledne a my jsme měli mažoretky. No ale co, mě to teda nevadilo. Babička totiž říkala, že když budu jenom jest a ležet, že za chvíli se nepoznám.

Středa byla bohužel trochu náročnější. Zůstali jsme doma, babička měla totiž zabíječku ☹. A víte, co jsem musela dělat?! Musela jsem vytříť celou chodbu, všechny schody a kompletně kuchyň a potom jsem ještě sem tam vysála. No hrůza třepala kurníkem, jak se mi nechtělo. Ale den jsem nějak přetrpěla.

Nastal čtvrtek. Zase hezky v pohodičce u babičky na obídek, ale pak zase domů, protože tatka měl paragraf. Brácha byl totiž nemocnej. Nevadí. Počítač taky není k zahození. Potom zase mažoretky, večere a spinuškat do postýlky.

Pátek! No ten se taky moc nevydařilo, řekla bych. Od jedné hodiny do čtyř jsme měli totiž aerobik. Netušíte, prostě nemáte ani šajna, jak se mi nechtělo!!! Nedalo se ale nic dělat. Nakonec jsem ale všechno zvládla. A jsem tu i dnes, živá a zdravá ...

V sobotu byla pohodička lahodička. Vstala jsem rovnou na oběd. Odpoledne jsme jeli na oslavu, kde jsem se sice trošec nudila, ale najedla jsem se, napila jsem se (nic s alkoholem, nebojte) a dozvěděla jsem se spoustu zajímavých informací, tedy drbů.

Neděle! To né! Všechno to na mě dolehlo. Učení, konec pohody, co si zítra obleču?... Byl to den ze všech nejhorší... Už se strašně hrozně těším moc na další prázdniny, nejvíc na ty letní. Ať už jsou tady! ☺

foto www.prahanoviny.cz

Začíná jaro, huráááá!

Už si každý všiml, že se otepluje, roztává sníh a za chvíli už nebude potřeba teplých zimních bund, postačí jen teplejší mikina. Budou růst květiny, zpívat ptáci. Možná že když zajdeme do lesa, najdeme i bledule a sněženky. Já se už na stále teplejší měsíce březen, duben a květen moc těším.

Jarní rovnodennost je v dnech okolo 20. března tímto datem začíná jaro a s ním příchod teplejších dnů. Alergikům se moc tohle období asi nezalíbí. Tak doufejme, že nikdo z nás nebude nemocný, ať si ty dny můžeme pořádně užít.

Určitě hodně lidí vytáhnou kolečkové brusle nebo si jen tak zajdou na procházku a budou si mladou, nově rostoucí travu. Taky potřebují provětrat i naši psí mazlíčky, takže zřejmě vezmu vodítko a piškoty a vykročíme si na procházku. Přeji vám krásné prožití teplých dnů a hodně nápadů, jak tyto dny strávit tak, abychom načerpali co nejvíce jara.

Budeme je potřebovat po celý dlouhý rok.

Petra Vlachová

Módní okénko

Jarní móda klepe na dveře

Jaké oblečení si mám vzít na sebe? Takové otázky si klademe každé ráno. Nejhorší je, když se mění roční období. Letošní jaro bude plné barev. Doporučuji vám nosit co nejvíce barevné trika, šaty, tílka nebo třeba mikiny. Ty jsou letos v módě. K takovému barevnému tričku by se skvěle hodily legíny. K tomu ještě nějaké šik balerínky a můžete vyrazit například no do města, do školy nebo třeba do kina s kamarády. Ale co dělat, když je nemáme? To je snadné, můžete si je vyrobit třeba pomocí akrylových barev nebo barev na textil.

Zuzana Nelešovská

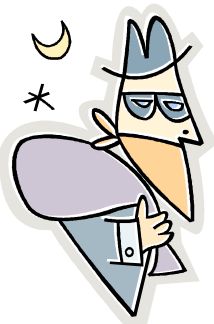
Z černé kroniky

Jak se vypařil pytlík s tělocvikem

Žák 4. třídy JT přišel takhle jednou v pátek do školy, chtěl se převléct do tělocvičného úboru a vtom - však to mnozí znáte - nenašel ani úbor, ani tenisky, ba ani pytlík! „Asi mi to někdo odcizil, šmajzl, ukradl, zcizil, ba dokonce čórnul,“ myslel si JT. Ale paní učitelky znají takové zapomnětlivé hlavičky, a tak se vydaly po stopách jako lovečtí psi. Pročtenichaly všechny šatny, záchody, chodby, byly u paních uklízeček, v kabinetu tělesné výchovy, propátraly tělocvičnu i školní jídelnu, a pořád nic. Při tom šmejdění sice našly spoustu jiných věcí, ale igelitka JT jako by se do země propadla.

Forenzní učitelé sestavili plán pohybu žáka JT s igelitkou. Poslední, kdo je viděl spolu, mohla být paní vychovatelka, a tak se tým vyšetřovatelů vrhl do školní družiny. A co byste řekli? Byla tam! Spokojeně si hověla i s tepláky a teniskami na váleňdě. Žák JT sice koukal trochu vyjeveně, protože byl nastopu přesvědčen, že jeho tělocvičný oděv se stal obětí strašného zločinu, snad únosu, nebo i vraždy, a už jej nikdy, nikdy neuvidí, ale pak si vzpomněl, jak všichni předpokládali, že igelitku i s obsahem nesl domů vyprat - a nedonesl.

Zločinec ve škole

V pondělí 11. února jsme byli velmi nepříjemně překvapeni - dosud * neznámý pachatel se nám vloupal do školy a počínal si přitom jako * nejhnusnější vandal. Nepodařilo se mu odcizit zhora nic, protože ve škole nenecháváme ani peníze, ani cennosti jen tak ležet, takže odešel s prázdnými kapsami. Hloupě ale poničil hned troje dveře, a tak nadělal vysokou škodu. Případ šetří Policie ČR stejně jako krádež mobilního telefonu ze začátku ledna.

Upozorňujeme:

Dávejte si na své věci pozor, nenechávejte je z pohodlnosti a nedbalosti bez dohledu. Zamykejte a zavírejte dveře a okna. Nedejte zlodějům šanci.

Marcela Hudcová: Co se může stát, když vyrazíte do lázní

Moje cesta do lázní připomínala bitvu. Chystala jsem se už pomalu měsíc předem, atak jsem si říkala, co se může stát?! Ve škole jsem musela oběhnout všechny učitele, aby mi napsali, co se mám ty tři týdny v lázních učit, sbalila jsem si oblečení a všechny nezbytnosti, abych ve světě reprezentovala. Pak jsem si vzpomněla na učebnice, ale ty se už do kufru nechtěla vlézt.

Čekala nás skoro nekonečná cesta, a tak jsme se rozhodli, že navštívíme všechny příbuzné a známé, které jsme už dlouho neviděli.

Bylo úterý ráno a já se začala pomalu oblékat a připravovat se na cestu do Karlových Varů. Konečně jsme po hodinové mamčině přípravě u zrcadla vyjeli. Za takové dvě hodky jsme dorazili k mojí milované tetičce a podotýkám bohaté tetičce Veronice. Byla ze mě celá unešená, jak jsme od mých jedenáctých narozenin vyrostla. Maminka si dala káféčko a povídala si s tetou. Než jsme vyjeli, štědrá teta mi dala na cestu ještě mocné kapesné a vyrazili jsme. Byli jsme kousek před Prahou v Čerčanech, kde jsme měli přespat u dědových známých, kteří mají slepičí farmu a v ní 6000 slepic.

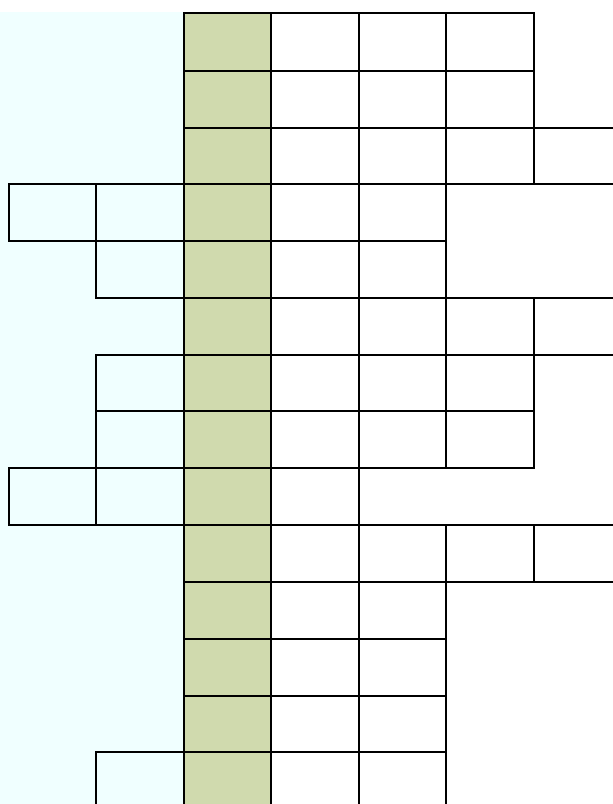

Na slepice jsem neměla ani pomyšlení, protože večer mě začalo pobolívat v krku. Řekla jsem si, že to bude do rána dobré, a ještě večer mi paní Matoušková dávala prášek od bolesti a vyprávěla si se mnou. Povídala mi, že když začínali, musela ráno, odpoledne a večer chodit a ručně sbírat vejce od těch šesti tisíc slepic a že se jí zdálo jenom a jenom o vejcích.

Pokračování příště...

Luštěniny

1. první období roku
2. dopravní prostředek
3. největší stát na světě
4. zahradnická potřeba
5. alkoholický nápoj
6. na zabijačce oblíbené zvíře
7. naše hlavní město
8. uzenka
9. domácí zvíře
10. co najdeme pod stromečkem
11. nejdelší africká řeka
12. rodné jméno pana třídního VIII. třídy
13. opak dne
14. zimní sportovní náradí

Pavel Janečka

Literární příloha

Sedmácké bajky

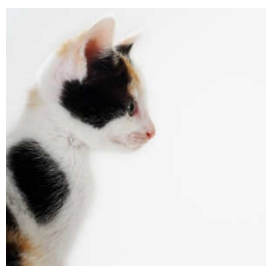
KUŘE A MYŠ

Na kraji lesa byl domeček a na dvorku toho domečku bydlelo v kurníku malé kuře. Jednou si kuřátko řeklo: „Co kdybych se šlo do toho strašlivého lesa podívat...“ Tak si kuře sbalilo batůžek a šlo. Ale nedošlo ani do půlky lesa a za stromem na něj bafla myš. Kuře se leklo a utíkalo, ale pak si uvědomilo, kdo to je, a vrátilo se. A řeklo: „Já to té neposedné myši oplatím.“ Kuřátko se převleklo za kocoura a vyděsilo myš. Myš zakřičela: „Áááááááááááááá!“ a utekla. A takhle myš poznala, že: „*Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.*“

Marie Obdržálková

Morče a kočka

Na světě žilo jedno malé morče jménem Pyšta. Žil se svou malou rodinou, které byl otcem. Žili si spokojeně ve velké noře na malé louce nedaleko statku. Jednoho dne vyšel z nory a šel na obvyklou pastvu. Jakmile ho spatřila kočka, řekla: „Mňam, dobrá večere.“ A připlížila se k němu. Pyšta ji uslyšel, vylezl na krtčí hromádku a říká: „Já se sníst nenechám, mám život rád“. Pyšta začal utíkat. Vběhl mezi stromy a keře růží, kde byl chvíli v bezpečí. Kočka si řekla, že počká. Ale Pyšta nebyl hloupý a začal hrabat. Podhrabal se pod kočku a utekl do nory. Kočka tam však čekala, a jestli neodešla, čeká tam dodnes.

Ponaučení: Nespoléhej na sílu, pomůže ti chytrá hlava.

David Foukal

Namyšlená slepice

Byla jednou jedna slepice, která bydlela v kurníku s ostatními slepicemi. Ta slepice nebyla jako ostatní, protože měla nejkrásnější hřebínek a zbarvení peří. Všechny slepice jí záviděly. Ale jednoho krásného dne přijel dědeček s krabicí a položil ji do výběhu ke slepicím. Krabice byla otevřená, ale nic se v ní nehýbalo. Po chvíli namyšlená slepice pomalu přišla ke krabici a v ní se krčí malý kohoutek s krásně zbarveným a dobrým ocasem

Pomalinku vylezl z krabice. Slepice nemůže uvěřit svým očím. Přišel někdo krásnější a to pro slepici znamenalo katastrofu. Druhý den se kohoutek začal kamarádit s ostatními slepicemi, vesele si povídali a smál se s nimi. Namyšlená slepice ale seděla v kurníku velmi naštvaná a zklamaná, protože zjistila, že ji nikdo nepotřebuje.

Poučení: Pýcha předchází pád.

Patricie Pechová

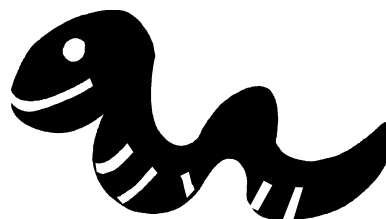
Opice, had a jídlo

Opice s hadem se pořád hádali o společně nalezené jídlo. Tak si každý přivlastnil kousek. Opice rozhodla, že by si s hadem mohli rozdělat enší táborák. Jenže když oba hledali místo, tak jim někdo to jídlo odcizil. Oba se tedy šli podívat, kde

kdo je, a vzít si své jídlo zpět. Nakonec zjistili, že jídlo odcizil malý šneček. Šneček se jim omluvil. Opice i had se s ním rozdělili a vrátili se i se šnečkem zpět k táboráku.

Ponaučení: Když můžeš, dopřej i ostatním.

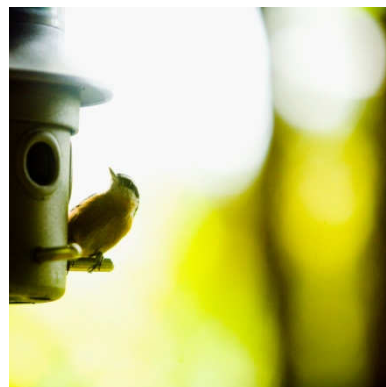

Dominika Kovaříková

Ptačí krmítko

Bylo jednou jedno ptačí krmítko, kde se slétávalo hejno vrabců na zrní. Vše bylo v pořádku, až jednou se zde objevil kos a vrabce vyhnal. A protože s jídlem roste chuť, tak se tu kos objevoval a vyháněl vrabce čím dál častěji. Vrabci to s kosem zkoušeli po dobrém i po zlém, nic nezabralo. Tak si řekli, komu není rady, tomu není pomoci a spojili své síly s hejnem sýkorek a kosa společně vyhnali. Od té doby už se na tomto krmítku kos nikdy neobjevil, a proto si zde vrabci se sýkorkami mohou bez obav plnit svá břicha.

Ponaučení: *Nečiň druhému to, co sám nechceš, aby ti činil.*

Adam Tellingner

foto Office klipart

*Své příspěvky, inzeráty, dotazy a náměty do Dřeváku
posílejte na
casopisdrevak@seznam.cz*

Vaše redakční rada